

N. 11

ALS LÍIMITS

Full informatiu de la Fundació Ateneu Sant Roc • BADALONA

ESTIU 2005

El full el fem tots. Si vols col·laborar fes arribar els teus suggeriments, opinions, articles i crítiques a la secretaria de la Fundació Ateneu Sant Roc: C/ Cáceres, 34-36 • Badalona • Tl. 93 399 39 51 • ateneusantroc@terra.es

EDITORIAL

FUNDACIÓ ATENEU SANT ROC

PAS ENDAVANT: FUNDACIÓ ATENEU SANT ROC

Els canvis fan sorgir dubtes que ens qüestionen cap a on volem anar i què estem fent.

Avui, novament, el compromís amb el barri, amb la GENT, ens planteja un nou repte, ens fa avançar un pas més, encara, i crear la **FUNDACIÓ ATENEU SANT ROC**.

PER QUÈ?

Doncs perquè tot grup humà, tota Associació, ha de créixer, ha de donar resposta a l'entorn en què es mou, si vol estar viva i no quedar estancada, aïllada.

L'Ateneu porta anys assumint noves responsabilitats, creixent i ampliant projectes, creixen també les idees i les ganes d'arribar un xic més enllà... i és aquest mateix creixement què ens fa buscar noves formes d'aixopluc, buscar una estructura que sigui, a la vegada, un sostre acollidor i una dèu d'on puguin brollar nous projectes, noves propostes, noves il·lusions.

Sabem que la força és la resposta de la gent, el compromís diari que s'inicia en les petites coses i que arriba fins a les ganes de canviar, de transformar allò que no ens agrada.

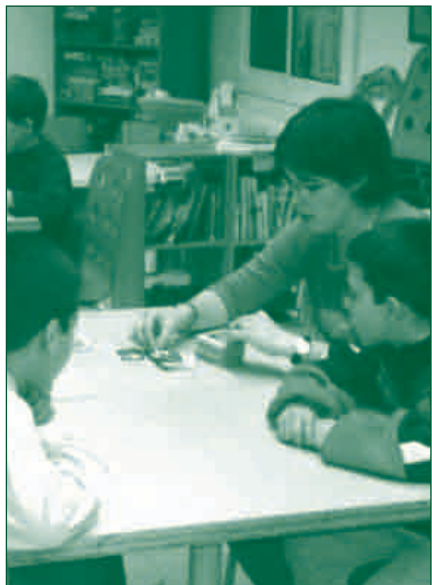
La Fundació és el paraigües que, afiançant-nos, ens dóna amplitud de mires, ens dóna la seguretat necessària per fer unes passes més, ens permet avançar en projectes, donar resposta a les necessitats de la realitat més propera però, també, d'altres més llunyanes, relacionades amb els nostres coneguts 3r i 4t món.

L'Ateneu, de sempre, ha buscat maneres de donar resposta a cada nou context, ens resituem ara, com d'altres vegades ho hem fet, des de la reflexió, fonamentant-nos en allò que sabem la nostra força:

**LA GENT I ELS VALORS DEL COMPROMÍS,
LA RESPONSABILITAT,
LA COHERÈNCIA
I LA SOLIDARITAT.**

RETRAT

Ja en fa 7 o 8 anys! Qui diria que ja ha passat tant de temps! Sembla que fos ahir quan vaig començar a "l'Esplai Borinot" fent de monitora... i a més sent una de les més joves... el temps ha fet que torni de nou a l'esplai... i ja veus, estic aquí de nou, amb noves ganes de treballar i compartir amb els infants i els altres monitors, les meves experiències i les ganes de tirar endavant amb el nou projecte.

L'Ateneu m'ha ajudat a formar-me com a persona, a créixer i descobrir tot un món que m'ha permès trobar allò que realment m'omple. Descobrir les possibilitats que s'obren davant d'una mateixa a l'hora de treballar en equip, poder compartir i estar amb els nens i nenes d'una manera activa i dinàmica, poder participar de les activitats que l'entitat brinda als seus col·laboradors... es pot dir que tot això és part de l'essència que fa de l'Ateneu un lloc únic.

Quan vaig començar a anar a l'"Esplai", tot era nou, tot era una experiència nova i màgica. Ara ja fa 7 anys que vinc, i tot segueix sent igual de màgic. Cada dia és diferent. Els nens i nenes, els col·laboradors, els professionals, els voluntaris, entre tots fem que l'Ateneu segueixi tenint aquesta essència màgica, de descobrir les necessitats del que tens al costat, i poder estar allà per ajudar-lo i acompanyar-lo. Ja veieu, m'encanta xerrar...!

Sona utòpic, però després del que he explicat, continuo pensant, i crec fermament, que l'Ateneu és com "un oasi dins d'un desert".

Laia Bellostes

NENS I NENES

Ara fa 27 anys que va començar l'Esplai Borinot. N'hem passat de tots colors, però sempre hem tirat endavant. L'any passat vam començar un nou esplai. Un esplai que està obert a les noves necessitats del barri, i que acull a infants d'altres cultures que ara habiten al barri.

Aquests infants ens volen fer arribar quina és la seva percepció de l'esplai, i què en pensen de les activitats que portem a terme.

"Somos Bilal y Cristina, venimos al esplai los viernes, nos divertimos mucho en el esplai porque hacemos dibujos, pintamos, cantamos, bailamos, reimos, nos vamos de excursión y jugamos en el patio. Tambien en verano nos vamos de colonias, a la piscina, nos lo pasamos muy bien, jugamos a la casita, a los disfraces, a los coches, al médico, jugamos al fútbol, tambien a la comba, leemos..."

En Bilal té 11 anys és de Tànger i viu a St. Roc, la Cristina és de Catalunya viu molt a prop de St.Roc i té 10 anys però

no els ha costat gens posar-se d'acord i explicar-nos tot allò que fan a l'esplai.

Aquest any a l'esplai tots som de llocs diferents: de Badalona, de Guayaquil (Equador), de Tànger al Marroc, de la República d'Armènia, i això només fa que enriquir els jocs doncs sempre trobem més d'una manera de jugar al mateix.

Hem vist que de fet, el més important és saber contestar-nos bé, ajudar-nos, no cridar, entrar contents, esperar amb paciència que arribi un altre divendres per veure'ns i això, oi que s'aprèn en qualsevol país?

Equip de l'Esplai Borinot

SOCIO-SANITARI

¡Hola! Voy a contaros cómo me ha ido en las duchas con las niñas.

Hace ya tantos años que ya no me acuerdo cuántos son. Pero sí me acuerdo cómo fue el primer día. Carmen Díaz (en esos momentos las hacía ella) lo dejaba y yo tomé el relevo. Me explicó cómo debía hacerlo, aunque yo como madre tenía mucha experiencia con estas niñas era diferente. Tenía un poco de miedo de no estar a la altura pero pronto me enganché cuando vi la necesidad de cuidados y cariño que estos niños necesitaban.

Recuerdo a una niña que tenía mucho miedo de ponerse debajo del agua y casi tenía que ducharme con ella, hasta que se le quitó el miedo y en unos días ya no quería salir.

También recuerdo a otras que no querían cortarse las uñas porque según ellas ¡dolía! Con paciencia y mucho cariño conseguía cortárselas, la carita de asombro que ponían era de película.

La complicidad con otras a la hora de pasar la liendrería para que las demás no se enteraran.

Estar algunos años con el mismo grupo fue especial ya que se creó una relación de cariño y confianza entre ellas y yo. Me

confiaban algunos secretos y me preguntaban cosas que a sus madres no se atrevían.

¡Cómo cambiaba su cuerpo y con qué gracia coqueteaban delante del espejo!

Se sorprendían cuando me preguntaban cuánto cobraba por ducharlas y yo les decía que no cobraba por eso, que lo hacía porque quería.

Ahora algunas de aquellas niñas ya están casadas pero nos saludamos cuando nos vemos.

Sigo con las duchas aunque ahora los grupos se cambian más, pero yo no falto a mi cita con ellas, me gusta serles útil a ellas y a mi barrio.

Manoli García

UNA NOVA REALITAT

Observando el barrio de Sant Roc, se me hace extraño recordar cosas y lugares que ya no existen, es como tener un recuerdo fantasma, una no acaba de saber si aquello existió verdaderamente. Los lugares más extraños son aquellos que se encuentran dentro de la mente, lo que forma parte de un imaginario propio, algo que desapareció y se empeña en sobrevivir a través de nuestro recuerdo. Nada permanece eternamente (bueno alguno me dirá que la energía ni se crea ni se destruye, pero ésta no es una revista de divulgación científica, o sí), las personas no somos una excepción. Con permanecer no me estoy refiriendo sólo al hecho de que no vamos a vivir eternamente, a lo que me quiero referir es que los seres humanos nos movemos, tenemos un movimiento de traslación como los planetas (qué bonita metáfora).

Casi todos los días veo pasar gente con maletas y un papel en la mano, en ese papel tienen apuntado el nombre de un familiar o conocido y su dirección, dentro de esas maletas está toda su vida, la mirada es extraña porque los lugares son extraños.

Esta historia es de hoy, pero se va repitiendo desde siempre, desde que hay un mundo rico y otro pobre. La secuencia es la misma que siguieron muchos en los años sesenta (mis padres entre ellos), ahora hay muchos que ya no se acuerdan y utilizan la excusa de pertenecer a la misma patria para excluir a los que llegan hoy atravesando fronteras, las fronteras hacen a las personas crueles.

La convivencia es la base de cualquier sociedad que quiera vivir en paz, esa convivencia te la tienes que crear, esto es algo que no se lo podemos pedir a los políticos, no le podemos pedir a nadie que nos dé algo que en realidad no queremos, eso sería un ejercicio de cinismo.

También tendríamos que dejar de decir que los problemas de convivencia son fruto de las diferencias culturales, los miedos de las personas son y serán siempre los mismos. La diferencia de cultura no debería ser nunca un problema en una sociedad respetuosa (yo tengo muy pocas en común con la mayoría de gente que conozco y para mí jamás ha sido un problema).

La cultura (sea lo que sea) debería ser un bien común e integrador, nunca la excusa perfecta para pisotear a alguien. A día de hoy nos llenamos la boca con palabras como tolerancia o solidaridad, pero esas son palabras que hemos aprendido a vaciar de contenido, en la mayoría de los casos no significan nada y en ningún caso las aplicamos para nuestros vecinos, para el día a día.

Como en todo problema que se quiera resolver, lo primordial es la voluntad de encontrar una solución, a partir de ahí sólo se necesitan manos (mejor dicho mentes) que vayan en la misma dirección, esa dirección es la que nos lleva a la convivencia y a la paz social, creo que nadie se debería quedar fuera.

Carme Moya

UNA

Ante la situación del barrio de las soluciones drásticas y no saber qué ocurre fue realidad como algo inmutable. Se plantea su acción desde monitores y talleristas, con una de las acciones sancionadas.

Y ante estas situaciones que hace la demanda (y a sí misma social con soluciones creativas. La realidad nos pide adaptarse del mismo sistema educativo comunitaria que cree espacios empezando por la calle.

Todo esto re gente

br

la

mi

vez

aleja

e ilus

Está c

solucion

arriesgad

pasan por

joven (y aquí

dia a dia. Esperemos que el

en un estado de vejez y decad

/ NOVES RESPOSTES

ACTITUD

lo el Ateneu huye del enfrentamiento, as y excluyentes. Ni en cerrar las puertas ara. Pero sobre todo huye de aceptar la able y ajeno.

de la gente, las personas, educadores, un carácter pedagógico y educador alejándose oras o de autoridad superior.

ue se manifiestan adversas y tiranas el Ateneu mo el primero) de volver a trabajar por la inclusión ivas, arriesgadas y comprometidas.

ación y mejoras de nuestras acciones, servicios, vo. También nos exige una implicación cios de convivencia digna,

alizado desde la misma e, del compromiso y del arrio.

Pero la realidad nos revela que esa gente y ese compromiso cada vez recae sobre a gente llamada ayor, en que cada los jóvenes están dos de ese trabajo ón que se reclama. laro que si se piden nes creativas,

as y comprometidas éstas la innovación y la frescura que sólo la gente no estamos hablando de años) puede dar en el barrio además de todo lo que le ocurre no caiga encia.

David Picó

NOVES RESPOSTES

Davant d'aquesta nova realitat l'Ateneu busca constantment la manera de donar respostes. No sempre és fàcil però tot és començar: l'Esplai Borinot obert a nens i nenes de totes les cultures, el grup Laila de dones marroquines, l'Aula Oberta...

AULA OBERTA

Aquest any l'Ateneu ha viscut un període molt intens de la seva llarga vida. Problemes diversos que tots coneixem ens han obligat a moure'ns, a cridar, a despertar consciències pròpies i alienes. Encara és d'hora per dir-ho, però crec que tot plegat ens ha servit per donar nova força a aquest projecte que ens motiva i en el què creiem. Una bona prova d'això són les noves iniciatives que es plantegen des de l'Ateneu de cara no tan sols al futur, sinó al nostre present que ens troba a cada carrer, a cada plaça del barri. Iniciatives de les quals en destacaré una: l'Aula Oberta.

El projecte d'Aula Oberta consisteix en crear un espai pels nens i nenes del barri que necessitin un reforç escolar o personal per a la seva vida diària. Alhora, ens hem proposat que aquest projecte arribi especialment als col·lectius nouvinguts al barri de Sant Roc, ja que són precisament aquests nens i nenes els que més necessiten d'un cop de mà per aconseguir una major integració, ja sigui lingüística, escolar o personal. L'Aula, doncs, es presenta com un espai obert on compartir i aprendre i sobretot, on trobar-nos.

Aquesta nova línia que proposem de l'Ateneu no s'acaba, però, en ella mateixa. El nostre objectiu és que l'Aula Oberta sigui un més dels projectes que a tot el barri s'estan posant en marxa, encara tímidament. Un projecte que participi d'una xarxa d'acció a Sant Roc per tal de construir un barri conscient de les seves mancances, però també de les seves virtuts davant els canvis urbans i humans. Cal dir que no creiem en què el conflicte dur sigui inevitable ni formem part d'aquells que pensen en societats tancades i compartimentades. Creiem en què els ciutadans podem crear iniciatives per comunicar-nos i entendre'ns. Creiem al cap i a la fi, no tan sols en Aules, sinó en Societats Obertes.

Mre Ángeles Sabiote

La FUNDACIÓ ATENEU SANT ROC

associació sense ànim de lucre que promou diversos projectes educatius, socials i culturals adreçats als infants, joves i adults del barri de Sant Roc de Badalona, tot incidint d'una manera especial en els col·lectius en risc social

MANIFESTA

1. **Que des de fa tres anys la Fundació Ateneu Sant Roc està avisant les Administracions dels greus problemes de convivència que s'accentuen dia a dia a Sant Roc. Aquests problemes són fruit del progressiu deteriorament del barri en molts aspectes:**

- Infància i joventut: fracàs escolar, absentisme escolar, desatenció, maltractaments...
- Adults: precarietat laboral, precarietat econòmica, economies de subsistència, problemes de salut mental, tràfic i consum de drogues...
- Immigració: els greus problemes de la població actual i l'afluència massiva de nou vinguts que fan difícil la convivència per la precarietat de tots plegats. A més, aquesta situació es veu agreujada per les característiques pròpies de cada grup i manca de comunicació entre ells.
- Habitatge: sobre explotació, preus abusius (600 € pel lloguer d'un pis de 55 m²) impliquen la sobre ocupació dels habitatges (17-20 persones) i el seu conseqüent deteriorament. Provoca una fugida de la població més normalitzada del barri.

2. **Que les Administracions destinen pocs recursos per a resoldre aquestes greus deficiències i que ja vivim en una situació d'exclusió social que resulta insostenible. Dia a dia, augmenta la diferència entre els recursos destinats i els necessaris.**

3. **Que les Administracions han de facilitar el treball de la Fundació Ateneu Sant Roc garantint els seus recursos econòmics i la continuïtat dels projectes ja existents a curt, mitjà i llarg termini.**

4. **Que l'actiu de la Fundació és la gent i el compromís entre les persones i el barri. Que l'implicació de les persones, educadors, monitors, talleristes fan un intent ferm de transformar una realitat adversa, de capgirar amb imaginació una determinada situació o de fer amb un somriure la revolta.**

FORMACIÓ GLOBAL

En el proyecto de F.G.C. somos varias mujeres del barrio que ya hace mucho que vivimos aquí.

A raíz de los encuentros que hicimos para reivindicar más servicios pusimos en común lo que pensábamos de Sant Roc.

Todas estamos de acuerdo en que el barrio ha cambiado mucho. Hay varios puntos negros en que las calles y las plazas están muy sucias. Hay quien no usa papeleras y bancos. Ante esta situación y junto con "Dones en xarxa" nos comprometemos a cuidar el barrio y a enseñar a nuestros hijos a hacer lo mismo.

Es cierto que ha venido mucha gente nueva que pasa mucho tiempo en la calle (pensar que viven 20 personas en un solo piso) esto ha hecho cambiar muchas normas de convivencia. Vemos niños mal vestidos, descalzos y recogiendo basura.

Las familias rumanas tienen muchos hijos, las mujeres no pueden tomar anticonceptivos. Pero es que los gitanos de antes también éramos así. La vida que ellas tienen la teníamos antes nosotras pero hemos cambiado con los años. Ahora vivimos mejor.

Con los musulmanes se convive bien. Bueno, los olores de la comida son diferentes pero alguna que hemos probado está buena.

Entendemos que el barrio es nuestro, de todos y todas y debemos cuidarlo.

CULTURA?

QUÈ BÉ S'ENGRESQUEN ELS DE LA TRESCA

Música fresca per a totes les edats. Si heu tingut el plaer de veure'ls en directe haureu comprovat que els protagonistes dels seus espectacles són sempre els infants; tot gira al seu entorn; tot està fet amb ells i per a ells. Especialment indicat per a gent amb quitxalla. Per moure l'esquelet i fer amics. Amb músiques divertides i ballarugues i lletres fàcils i també compromeses.

Comencen "buscant algú" diferent al seu voltant i acaben "trescant" com han de fer les bones abelles. Cançons per sentir, escoltar, ballar, cantar i gaudir.

SOLIDARITAT

10 ANYS DE 0'7% i MÉS

Ara fa 10 anys les tendes de campanya de la Diagonal de Barcelona es van convertir en el símbol de la reivindicació justa a favor dels països del tercer Món.

Fent memòria recordem que fa uns 30 anys es va demanar a l'ONU una xifra que significava acabar amb la fam al món. Calculava que el 0'7% del PIB (Producte Interior Brut) dels països rics era suficient per fer-ho.

Avui les diferències entre els països rics i els països pobres són cada dia més grans. El que fa 30 anys era un 0'7% del PIB, avui és més d'un 3'5% i aquesta quantitat va en augment. Es més, no sols no donem el 0'7% sinó que en aquests últims anys, a nivell estatal, hem baixat d'un 0'35% que vam arribar a un 0'23% actualment.

Malgrat això, alguns municipis i alguna altra administració i diferents entitats han arribat al 0'7% i fins i tot alguna l'ha superat, com és el cas d'Arbúcies.

Mentre nosaltres vivim en un món on hi ha excés de tot, als països del tercer món la misèria ofega poc a poc els que hi viuen, degut a unes condicions econòmiques injustes, imposades pel primer món. No és que siguin pobres, ans al contrari, el problema és que nosaltres xuclèm les seves matèries primeres a preus ridículs i els venem productes elaborats a preus intocables. A tall d'exemple, veiem que el preu del cafè avui al país productor es paga a una tercera part del que es pagava fa 10 anys i estan condicionats a vendre'l a uns compradors concrets, mentre al nostre país els preus no baixen.

Mentre nosaltres paguem xifres astronòmiques en despeses militars, la gent mor de gana i en guerres provocades i inútils. Amb la despesa militar d'un sol dia es podrien mantenir 2.000.000 de nens durant un any!!! I... moren de gana... En aquests moments la nostra despesa militar és de 7.700 milions de pessetes diàries, el què representa l'86% dels nostres impostos.

Si tot el món volgués dur el ritme de vida que portem nosaltres caldrien dos planetes i mig. Un català consumeix la mateixa energia que vuit ciutadans de l'Índia, i un nordamericà com 16.

A vegades la situació i les xifres no ens permeten pensar i creiem que davant d'aquesta magnitud no hi ha res a fer, que és massa gran la maquinària que cal moure per solucionar alguna cosa. Això no és cert, nosaltres com ciutadans i ciutadanes del món i d'aquí, podem promoure accions concretes i comprometre'ns en el dia a dia per fer un món més just i solidari.

Sols des de la coherència personal i col·lectiva ho podem aconseguir.

Com?

► **No participar en les despeses militars** amb els nostres impostos, fent objecció fiscal en la declaració de la renda.

► **Consumir productes de comerç just**, i rebutjar els que sabem, de bona tinta, que participen de l'explotació d'infants, productors i medi ambient, com: Nestlé, Reebok, Adidas, Nike... i tantes altres marques que sabem que s'enriqueixen explotant.

► **Reduir el nostre consum**, utilitzant allò que és necessari i anar renunciant al que és superflu.

► **Participar en campanyes de denúncia contra les injustícies** com la del deute extern, explotació i degradació del medi ambient, etc.

► **Ser més curosos amb el nostre entorn** no utilitzant productes contaminants com els aerosols i reciclant: paper, piles, vidre, plàstics...

► **Involucrar-nos en la denúncia de les guerres i treballar per la pau**, i en concret a casa nostra amb l'apropament als nostres nous veïns.

Un món millor és possible si entre tots i totes hi participem. La tossuderia de les petites accions fan canviar el nostre entorn més immediat. Compartint idees i accions multipliquem esforços, la transformació està en les nostres mans.

Habrá un día en que todos al levantar la vista veremos una tierra que ponga libertad.

También será posible que esa hermosa mañana ni tú, ni yo, ni el otro la lleguemos a ver; pero habrá que empujarla para que pueda ser.

Que sea como un viento que arranque los matorros surgiendo la verdad, y limpie los caminos de siglos de destrozos contra la libertad.

José Antonio Labordeta

L'ENTREVISTA

Paula Farias. La intención no era desalentar. Todo lo contrario. Ésta es la parte buena. La intención es: "vamos a contar un cuento" que se supone que te va a arrancar la sonrisa, pero parece que no arranca muchas sonrisas.

Jordi Cortinas. En el prólogo José Saramago escribe: "Sufrimiento y horror que a la mayoría nos reduce al desaliento y al silencio de la impotencia, aunque a otros los eleva a grados supremos de abnegación y entrega que parecen imposibles en una humanidad tantas veces egoísta y mezquina".

P.F. Eso es lo que dice Saramago. Yo no me considero, ni mucho menos, abnegada ni entregada. Le estoy muy agradecida a Saramago, pero él le ha visto un punto de sacrificio que yo no le veo. Al revés todo surge del positivismo y de la energía. Yo no resumo esto diciendo: ¡Qué horror! Yo lo resumo diciendo: ¡Qué de cosas!

J.C. (fragmento) "Hay muchos días que llueve mojado pero otros la lluvia es de arroz o de maíz. A veces de nada. (...) Yo vengo siempre que veo pasar al camión y me quedo agazapado debajo, sin preguntas,

esperando la sorpresa de ver de que color es la lluvia".

P.F. El niño de la lluvia, de hecho, era vecino nuestro y el rollo es que nosotros le veíamos bajar por las mañanas con un saco y nos preguntábamos ¿estos niños dónde van? Porque volvían siempre con el saco lleno de comida. Y un día les seguimos y vimos que se metían debajo del camión de reparto. Y ponían su plástico y, claro, se sacaban más de una ración de comida todo el día. Y de ahí viene la idea del cuento.

J.C. "Déjate contar un cuento" por PAULA FARIAS

P.F. Yo siempre he escrito cuentos... voy viendo cuentos por todas partes y si no los escribo se los voy contando al de al lado y muchos de estos cuentos surgen después... pero los esbozos son en presente. A lo mejor ves un hombre y dices: Mira! Parece un caracol.

J.C. (fragmento) "Con la casa a cuestras, como los caracoles o las tortugas. Y es por eso que avanzo tan despacio. Porque me pesan los bultos".

P.F. Se supone que los cuentos son inocuos a primera vista. La idea es que con los cuentos la gente no levanta ninguna barrera. En cambio, si tu pones una foto y empiezas a hacer denuncia la gente dice: Ya están estos de las ONG con la matraca! Que es un poco de lo que queríamos huir y entonces la historia lleva un pie...

J.C. (fragmento) "Millones de personas sufren enfermedades para las que existen tratamientos. Sin embargo un tercio de la población mundial no tiene acceso a ellos". "La explotación infantil es una dinámica en los países pobres. En muchos casos los niños asumen la responsabilidad de la manutención de familias completas".

P.F. La idea era huir del mensaje directo y culpabilizador. La gente cuando lee desgracias se

siente mal, pero se buscaba todo lo contrario: No te lo tomes así. Mirate la historia que hay un cuento detrás.

J.C. (fragmento) "Me dan una manta. Me hacen fotos. Todos me preguntan cosas. Me gusta estar aquí".

P.F. Eso es Tarifa y lo están fichando. Y él está encantado ... hacerme lo que queráis porque no me sacan de aquí ni con una rasqueta. Cuando los inmigrantes llegan a Tarifa todos los marroquíes salen echando patas porque a estos sí que si los cogen los expulsan y en cambio, los subsaharianos, se quedan en la playa diciendo aquí estoy yo y a ver ahora quien me saca. Saben que no hay convenio de extradición y que se van a quedar.

J.C. Paula Farias, Madrid 1968. Como coordinadora de emergencias ha estado en la guerra de Afganistán, en la emergencia nutricional en la República Democrática del Congo, en el terremoto de BAM en Irán, en la epidemia de meningitis en Etiopía... Ella es licenciada en Medicina, futura mamá y escritora. Su regalo: "Déjate contar un cuento", editorial Alfaguara.

P.F. En Médicos Sin Fronteras somos más del tú a tú. Tú vas a un sitio de éstos, te encuentras alguien a quien puedes echarle una mano y se la echas. Y es un individuo ayudando a otro individuo. No es una entelequia. Nosotros vamos a poner un parche y eso es lo que hacemos. Yo lo que puedo hacer es solucionar esas cuatro cosas. Pues esas cuatro cosas arreglo. Sin afán de trascendencia. Yo no voy a cambiar el mundo. El mundo está hecho un desastre, pero allá va. Y con los parches... vamos tirando.

J.C. Y en la dedicatoria: "A los que crecen de sinsabores. A los que buscan y bailan".

P.F. Yo me volvería a ir ya. Lo que pasa es que ahora estoy embarazada y no puedo. Pero se me cae la oficina encima. Si no ya estaría en otra.

VOLS COL·LABORAR
ECONÒMICAMENT AMB LA FUNDACIÓ

DADES PERSONALS

Nom i cognoms .....

Carrer ..... Núm. ....

Tel. .... Districte ..... Localitat .....

Aportació de ..... €.

Període de cobrament Trimestral Semestral

Anual Puntual

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Sr. Dir. del banc/caixa .....

Agència ..... Adreça.....

CP..... Localitat .....

Li agrairé que a partir d'ara carregui al meu compte o llibreta els rebuts que periòdicament li presentarà la Fundació Ateneu Sant Roc:

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

És important posar els 20 nombres del compte.

Titular .....

DNI ..... Data .....

Signatura

Si vols pots fer l'ingrés directament al número de compte: 2100-0365-35-0200142257 de «La Caixa».

Aquesta ordre l'heu de fer arribar a la FUNDACIÓ ATENEU SANT ROC. C/Càceres 34-36, 08918 BADALONA i/o truqueu al 93 399 39 51 si voleu consultar el projecte o participar-hi directament.

Amb el suport de

Assistència Sanitària Col·legial